

[Camre]

Socialdemokratiet vil medvirke til en så grundig og hurtig udvalgsbehandling af forslaget til finansloven for 1982 som muligt.

Om udenrigspolitikken skal jeg ikke føje vældig mange bemærkninger til dem, jeg gjorde under tingets åbningsdebat i oktober 1981. Jeg vil imidlertid understrege socialdemokratiets dybe bekymring over udviklingen i Polen, hvor en begyndende frihedsproces er blevet brutalt knust. Vi tror ikke, at menneskers friheds- og selvstændighedstrang i det lange løb kan knægttes, således som det sker i Sovjetunionen og de sovjetiske vasalstater. Vi håber, at forståelsen herfor vil brede sig helt til Moskva.

Udviklingen i Tyrkiet siden den militære magtovertagelse giver os tilsvarende anledning til bekymring. Situationen i Tyrkiet var på mange måder kaotisk, da militæret tog magten, men siden er den åbne politiske vold blevet afløst af en massiv organiseret undertrykkelse, som rammer militærregimentets modstandere fra venstre til højre side af det tyrkiske samfund.

Tyrkiets situation bunder i årtiers, for ikke at sige århundreders, undertrykkelse af de nødvendige samfundsreformer og den herskende klasses totale mangel på indsats for at udvikle en moderne samfundsstruktur.

Tyrkiets politiske og sociale udvikling udgør en trussel mod landets befolkning, mod dets naboer og mod NATO, og socialdemokratiet ønsker derfor, at regeringen udnytter alle muligheder for at fremme en demokratisk social udvikling i Tyrkiet. Vi finder således, at regeringen bør arbejde for at få Norge og Sverige til sammen med Danmark at indklage den tyrkiske militærregering for overtrædelse af Europarådets menneskerettighedskonvention.

Jeg vil også gerne give udtryk for, at socialdemokratiet på trods af alle mørke udsigter fortsat på enhver måde vil støtte bestræbelserne på at skabe afspænding, afrustning og fred. Vi vil bruge alle vore muligheder for såvel gennem de internationale organer, vi er medlemmer af, som tosidedigt at påvirke stormagterne til aktivt at gå ind i afspændings- og fredsbestræbelserne.

Socialdemokratiet begynder den nye folketingssamling med håbet om, at der kan skabes et bredt samarbejde mellem tingets partier om løsningen af de store problemer, vi står over for. Der er begrænsede muligheder

for at vælge midler, der kan realisere målene. Jeg håber, at denne forståelse må brede sig, således at partipolitiske interesser ikke kommer til at stille sig hindrende i vejen for de vigtige forslag, vi vil lægge frem for folkettinget.

Palle Simonsen (KF):

Den 12. november endte en skarp debat her i folkettinget med, at regeringen kom i mindretal og statsministeren måtte udskrive valg. Det kostede socialdemokratiet 9 mandater. Ikke desto mindre skal vi i dag, to måneder og to dage senere, diskutere oplægget fra en regering, hvis leder stadig er Anker Jørgensen. Det er ikke så mærkeligt, hvis vælgerne har svært ved at følge med – det kan måske oven i købet være svært for mange af os, som er valgt til det nye folketing.

Statsministeren gik til valg med stort set alle partier i folkettinget imod sig. Selve valgkampen brugte statsministeren til på usaglig vis at angribe især det konservative folkeparti og venstre; hvad regeringen selv ville, fik vælgerne ikke meget at vide om.

For det konservative folkeparti var det klare mål at skaffe landet en borgerlig regering, og selv om vi er godt tilfreds med vort eget valgresultat – for det er vi, det vil jeg godt sige til statsministeren, som jeg har lagt mærke til på det seneste har talt om en lille fremgang for de konservative – måtte vi konstatere, at der ikke i det nye folketing var et flertal bag en borgerlig regering, men der var dog tale om en pæn fremgang for de fire partier tilsammen. Det synes jeg også skal understreges.

I betragtning af, at ingen af de to hovedgrupper i folkettinget havde et flertal bag sig, gav vi under dronningerunderne udtryk for, at som det nye folketing var sammensat, burde der skabes grundlag for en bred flertalsregering til løsning af de alvorlige økonomiske problemer, vi står over for. Men vi måtte også ved samme lejlighed konstatere, at statsministeren ikke havde noget som helst ønske om at føre forhandlinger herom. Det var en illusion.

Statsministeren var – det fremgik meget klart – bundet til alene at forhandle med det radikale venstre og socialistisk folkeparti. Disse forhandlinger mislykkedes også, og alle måtte da forvente, at statsministeren ville